

Γιόαχιμ Φρίντριχ

4½ ΦΙΛΟΙ

1

και ο κρυμμένος θησαυρός

MINΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Μια παράξενη ανακάλυψη

Η σύμπτωση είναι παράξενο πράγμα. Στην πραγματικότητα για όλα έφταιγε ο Κάλε. Αν δε φοβόμουν τόσο πολύ μήπως με δει με το παιδικό καρτοτάκι, πιθανότατα να μην είχα κάνει ποτέ αυτήν τη μυστηριώδη ανακάλυψη. Όμως καλύτερα να διηγηθώ την ιστορία από την αρχή.

Όλα άρχισαν την ώρα του μεσημεριανού. Ο μπαμπάς είχε φτιάξει την πρώτη φέτα ψωμί με ντομάτα. Δεν του αρέσουν οι φακές. Την κρατούσε μπροστά στο πρόσωπό του με τεντωμένα δάχτυλα, όπως κρατάει ένας σερβιτόρος τον δίσκο του. Δεν την είχε δαγκώσει ακόμη. Ανάμεσα από τον σωρό των κρεμμυδιών πάνω στις φέτες της ντομάτας, μπορούσα να δω το πρόσωπό του. Δε φαινόταν και πολύ φιλικό. Όμως αυτό δεν είναι κάτι καινούριο, όταν πρόκειται για το αγαπημένο του θέμα, το σχολείο. Ούτε είναι βέβαια παράξενο, μια που ο μπαμπάς είναι μαθηματικός, ευτυχώς όμως όχι στο δικό μας σχολείο. Παρ' όλα αυτά,

συχνά ευχόμεν να έχω έναν πατέρα με ένα φυσιολογικό επαγγελμα, αγρότη για παράδειγμα, ή μεταλλωρύχο, φούρναρη, οδηγό λεωφορείου, λογιστή ή διευθυντή ζωολογικού κήπου.

—Δεν μπορείς τουλάχιστον την ώρα του φαγητού να βάλεις στην άκρη τα κόμικς σου, Κάρστεν; Θα προτιμούσα να έκανες κάτι για το σχολείο. Θα ήταν καλύτερο για σένα. Πάρε παράδειγμα την αδερφή σου.

Ήθελα να του πω ότι είχα τελειώσει προ πολλού τα μαθήματά μου, γιατί τα είχα ήδη κάνει στο σχολείο, και ότι και η Στέφι διαβάζει κόμικς, όμως δε με άφησε να μιλήσω.

—Μα πού είναι τέλος πάντων η Στέφι;

—Πού αλλού να είναι; Κάθεται μπροστά στον υπολογιστή της. Όπως πάντα. Στέφι! φώναξα όσο πιο δυνατά μπορούσα.

Μάλλον θα ξαναέκανε παράπονα για μένα η κυρία Ντούμπε από το διπλανό σπίτι. Όμως ούτε κι αυτό ήταν κάτι καινούριο. Με το που ακούσει έστω και τον παραμικρό ήχο από το σπίτι μας, εμφανίζεται αμέσως μπροστά στην πόρτα μας και κάνει παράπονα. Όμως γ' αυτό φταίνε οι ίδιοι οι γονείς μου. Γιατί είχαν αγοράσει σπίτι στα προάστια; Κι έπειτα, ήταν ανάγκη να διαλέξουν ειδικά αυτό που βρίσκεται δίπλα στις κυρίας Ντούμπε;

—Κάρστεν! Μη φωνάζεις σε παρακαλώ. Αφού ξέρεις... Η μαμά έδειξε με τα μάτια προς τη μεριά της κυρίας Ντούμπε.

—Αν η Στέφανι δεν έρθει αμέσως για φαγητό, θα φάει τις φακές της κρύες, είπε μετά και γέμισε τα πιάτα μας.

Κάθισε μαζί μας στο τραπέζι και κοίταξε για λίγο το πιάτο της.

—Αναρωτιέμαι γιατί κάνω πάντα τόσο κόπο για το φαγητό.

—Είναι κι αυτό ένα θέμα, συνέχισε να γκρινιάζει ο μπαμπάς. Η Στέφανι κάθεται πάρα πολλές ώρες μπροστά στον υπολογιστή.

Χαιρόμουν που οι γονείς μου είχαν βρει ένα άλλο θέμα για να τσακωθούν, ακόμα και αν επρόκειτο πάλι για τις διαφορές ανάμεσα στη Στέφι και σ' εμένα. Σημασία είχε να με αφήσουν στην ησυχία μου. Η Στέφι είναι σε γενικές γραμμές εντάξει και τα πάμε σχεδόν πάντα καλά. Μόνο που οι γονείς μας δεν το καταλαβαίνουν.

—Είναι ακατανόητο πώς μπορούνε δύο δίδυμα να είναι τόσο διαφορετικά, είπε ο μπαμπάς και έκοψε ένα κρεμμύδι σε πολλά ισομεγέθη κυβάκια.

—Από διαφορετικά ωάρια, σχολίασε η μαμά.

—Δεν εννοώ αυτό. Αν και απορώ που η Στέφανι είναι σχεδόν ένα κεφάλι πιο ψηλή και κάπως πιο ανεπτυγμένη από τον Κάρστεν. Όμως εδώ δε χρειάζεται παρά να παρακολουθήσεις τους δυο τους στο φαγητό για να καταλάβεις το γιατί. Κάρστεν, σε παρακαλώ, μη μασουλάς το φαγητό σου σαν κουνέλι. Πάντως αυτό που είναι πιο ανησυχητικό είναι οι επιδόσεις στο

σχολείο. Ξέρεις και η ίδια ότι η Στέφανι φέρνει στο σπίτι πολύ καλά διαγωνίσματα. Και ο Κάρστεν; Μαθηματικά στη βάση, τα υπόλοιπα στον μέσο όρο και κατά τα άλλα μόνο κόμικς. Μερικές φορές αναρωτιέμαι πού θα οδηγήσει αυτό!

Δεν προλάβαμε να πούμε στον μπαμπά πού θα οδηγούσε αυτό, γιατί μπήκε η Στέφι μέσα στην κουζίνα. Πέταξε το αγαπημένο της μπουφάν (αυτό με το λογότυπο της IBM) πάνω στην πλάτη της καρέκλας, κάθισε, έπιασε με το ένα χέρι το κουτάλι και συγχρότως άπλωσε το άλλο προς το καλάθι του ψωμιού. Αν υπάρχει κάτι που μπορεί να αποσπάσει τη Στέφι από τον αγαπημένο της υπολογιστή, είναι το φαγητό.

—Γεια, να 'μαι κι εγώ! Γιατί δε μου είπε κανείς ότι το φαγητό είναι έτοιμο; Μμμ, φακές.

Κατέβασε την πρώτη μερίδα γρηγορότερα απ' ό,τι μια φώκια ένα φιλέτο ρέγγας. Μόνο τότε εδέησε να μας ρίξει μια ματιά.

—Συμβαίνει τίποτα; Έχετε όλοι κάτι μούτρα!

Η μαμά και ο μπαμπάς δεν είπαν τίποτα, κι ούτε κι εγώ είχα όρεξη να της τα πω.

Ο μπαμπάς φαινόταν κακοδιάθετος. Ίσως και να τον είχαν εκνευρίσει οι μαθητές του. Πάντως συνέχισε να μου τριβελίζει το μυαλό.

—Αφού δεν κάνεις τα μαθήματά σου, μπορείς τουλάχιστον να με βοηθήσεις στον κήπο.

Κόντεψα να πέσω από την καρέκλα μου. Αυτό μου έλειπε τώρα! Αλεχθάνομαι τη δουλειά στον κήπο! Άλ-

λωστε είναι υπερβολικό να ονομάζουμε κήπο αυτό το μικρό κομμάτι γης που είναι γεμάτο διακοσμητικούς νάνους. Ευτυχώς είχα μια καλή δικαιολογία.

—Έχω να προσέξω τον Μπάστι!

—Το πιτσιρίκι των Χάνσεν; φώναξε η Στέφι. Δεν έχεις τίποτα καλύτερο να κάνεις;

Δεν είχα. Άλλωστε δεν έλεφτε κανένας λόγος στη Στέφι.

—Δε σου πέφτει λόγος! της φώναξα πιο δυνατά απ' ό,τι ήθελα στην πραγματικότητα. Κατά κάποιον τρόπο, το θέμα του Μπάστι με φέρνει σε δύσκολη θέση.

—Μη μου φωνάζεις έτσι! μου φώναξε κι εκείνη.

—Για σταματήστε να τσακώνεστε, μπήκε τελικά στη μέση η μαμά. Και άσε σε παρακαλώ τον αδερφό σου ήσυχο, Στέφανι.

—Και γιατί εγώ; Στο κάτω κάτω ο Ραπανάκης άρχισε!

—Σε παρακαλώ, Στέφανι! ξεφύσηξε ο μπαμπάς. Μη λες τον Κάρστέν Ραπανάκη!

Νομίζω ότι τώρα πρέπει να εξηγήσω δύο πράγματα. Πρώτον, όλοι με λένε Ραπανάκη, εκτός από τους ενήλικους φυσικά. Το πώς έγινε αυτό είναι πολύ απλό. Το όνομά μου είναι Κάρστέν Ράντεμαχερ. Επειδή όμως δεν είμαι και κανένας γίγαντας, κάποιος σαχλαμαρικής από την τάξη μου είπε:

—Είσαι μικροσκοπικός σαν ραπανάκι.

Αυτό εμένα δεν μου είχε φανεί τότε και πολύ αστείο, όμως μου το κόλλησαν το παρατσούκλι. Ακόμα και η

Στέφι με λέει έτσι, κι έχω εγκαταλείψει πια την προσπάθεια να την κάνω να το ξεσυνηθίσει.

Δεύτερον, μερικές φορές προσέχω τον Μπάστι. Αυτός είναι ο μικρός γιος των Χάνσεν, που μένουν στο διπλανό σπίτι από την άλλη μεριά. Ο Μπάστι είναι ακόμη αρκετά μικρούλης –φοράει πάνες δηλαδή–, όμως δε με πειράζει να τον προσέχω. Τουλάχιστον όχι όσο δε με βλέπει κάποιος από την τάξη μου. Στο κάτω κάτω, η κυρία Χάνσεν δεν πληρώνει κι άσχημα, και τα κόμικς είναι ακριβά, όπως ξέρουμε όλοι. Άλλωστε είναι και μια εναλλακτική λύση για μένα, όταν η Στέφι κάθεται μπροστά στον υπολογιστή της κι εγώ δεν ξέρω τι να κάνω.

Όταν μετακομίσαμε εδώ στα προάστια πριν από τρεις μήνες, στην αρχή το βρήκα καλό. Εδώ υπάρχουν χωράφια, λιβάδια και ένα δάσος κοντά μας.

—Γι' αυτό θα μας ζηλεύουν σίγουρα πολλοί, είχε πει ο μπαμπάς. Όμως το αργότερο έπειτα από τέσσερις εβδομάδες ήξερα: απόλυτη ερημιά. Ευτυχώς δε χρειάστηκε να αλλάξουμε σχολείο η Στέφι κι εγώ. Αυτό ήταν μια μικρή παρηγοριά.

Ο μπαμπάς είχε ενθουσιαστεί από την αρχή. Πρώτον, πάντα ήθελε να έχει κάτι δικό του, όπως έλεγε, και δεύτερον, είχε μεγαλώσει σ' αυτήν τη γειτονιά. Όμως το ότι φυλάω τον Μπάστι, δεν του αρέσει καθόλου.

—Δεν μπορείς να κάνεις τίποτε άλλο στον ελεύθερο χρόνο σου, Κάρσταν; μου γκρινιάζει διαρκώς.

Σιγά σιγά το συνήθισα. Όμως αυτήν τη φορά είχε μάλλον βρει το αδύνατο σημείο της μαμάς.

—Σταμάτα επιτέλους την γκρίνια με τα παιδιά! του φώναξε, αφήνοντας ένα λουκάνικο στο πιάτο της Στέφι.

Ο μπαμπάς την κοίταξε έκπληκτος. Όταν η μαμά παίρνει αυτό τον τόνο, ακόμα και η Στέφι σταματάει το φαγητό.

—Τι εννοείς; τη ρώτησε.

—Εννοώ ότι θα 'πρεπε να έχεις λίγο περισσότερη εμπιστοσύνη στα παιδιά σου. Ξέρουν τι κάνουν. Αν η Στέφανι ενδιαφέρεται για τον υπολογιστή, δε θα 'πρεπε να την εμποδίζουμε. Σίγουρα θα της χρησιμεύσει αργότερα. Και είναι πολύ καλό ότι ο Κάρστεν προσέχει τον μικρό. Τέτοια πράγματα μπορούν να βοηθήσουν εσάς τους άντρες. Άλλωστε κι εσύ σαν παιδί είχες τις παραξενιές σου.

—Τι σημαίνει αυτό;

—Μερικές φορές, ξέρεις, οι νύφες συζητάνε με τις πεθερές για τα παιδικά χρόνια του άντρα τους, είτε η μαμά χαμογελώντας πονηρά.

Ο μπαμπάς κοκκίνισε.

—Αυτό δεν είναι του παρόντος!

Η Στέφι πήγε να πει κάτι, αλλά δεν πρόλαβε, γιατί χτύπησε το κουδούνι μας. Η κωδωνοκρουσία διαρκεί πάντα μια αιωνιότητα. Ο μπαμπάς είχε επιμείνει να αγοράσουμε ένα κουδούνι που μπορεί να επιλέξει κανείς πάνω από είκοσι διαφορετικές μελωδίες. Αυτό

τον μήνα είχε σειρά ο «αυθεντικός ήχος από το Μπιγκ Μπεν».

Η μαμά περίμενε μέχρι να γίνει πάλι ησυχία.

—Ποιος μπορεί να είναι;

—Ίσως να θέλει να παραπονεθεί πάλι η κυρία Ντούμπε, είπε ο μπαμπάς. Κάρστεν, πήγαινε, σε παρακαλώ, να δεις ποιος είναι.

«Ειδικά εγώ;» σκέφτηκα, καθώς πήγαινα προς την πόρτα. Όπως έχω ήδη πει, με τη γειτόνισσά μας δεν τα βγάζει κανείς εύκολα πέρα, αφού κάνει παράπονα για το παραμικρό.

Τελικά δεν ήταν η κυρία Ντούμπε. Όμως, καθώς άνοιγα την πόρτα, ήξερα ότι η μέρα είχε τελειώσει για μένα. Μπροστά μου στεκόταν ο Κάλε σε όλο του το μεγαλείο. Αυτό το εννοώ κυριολεκτικά, γιατί είναι ένα κεφάλι πιο ψηλός από τη Στέφι. Τι σημαίνει αυτό σε σχέση μ' εμένα, καλύτερα να μη σας πω. Εκτός αυτού, είναι και ο καλύτερος της τάξης στα σπορ.

—Γεια, Ραπανάκη! μου είπε χαμογελώντας, με χτύπησε χαϊδευτικά στον ώμο και με έσπρωξε στην άκρη. Είναι εδώ η Στέφι;

Δεν περίμενε για την απάντηση, παρά πήγε κατευθείαν στην κουζίνα μας. Ξέρει πολύ καλά τα κατατόπια στο σπίτι μας, αφού δυστυχώς μας επισκέπτεται συχνά. Εμφανίζεται εδώ τουλάχιστον δύο φορές την εβδομάδα, τριγυρίζει τη Στέφι, μας τρώει το φαγητό και μου σπάει τα νεύρα.

Η Στέφι τον κοίταξε ενώ έτρωγε το δεύτερο πιάτο.

—Γεια, Κάλε! Λοιπόν, πόσους εγκληματίες έπιασες σήμερα; τον πείραξε χαμογελώντας πονηρά. Οι γονείς μου του έγνεψαν φιλικά και δεν του έδωσαν άλλη σημασία. Γι' αυτούς ανήκει σχεδόν στην οικογένεια. Τόσο συχνά έρχεται σπίτι μας.

—Θέλεις να φας μαζί μας; τον ρώτησε η μαμά. Συγχρόνως άνοιξε το ντουλάπι της κουζίνας για να βγάλει ένα πιάτο. Σ' αυτή την ερώτηση ο Κάλε δεν έχει απαντήσει ποτέ όχι.

—Αμέ! Ευχαρίστως!

Η μαμά έβαλε μπροστά του το πιάτο, και ανακάτεψε την κατσαρόλα με την κουτάλα της σούπας.

—Παράξενο. Θα έπαιρνα όρκο ότι υπήρχε ακόμα ένα λουκάνικο.

Το χαμόγελο της Στέφι έγινε ακόμα πιο πλατύ.

—Ίσως να το έκλεψε κάποιος. Μια καινούρια υπόθεση για τους «Κάλε και Σία»: «Το εξαφανισμένο λουκάνικο».

—Δεν καταλαβαίνω τι θέλεις, μουρμούρισε ο Κάλε, και κοίταξε με λαχτάρα την κατσαρόλα. Στο κάτω κάτω είσαι κι εσύ μέλος.

Αυτό το τελευταίο τράβηξε την προσοχή του μπαμπά.

—Πού είσαι μέλος, Στέφανι;

—Στην ομάδα ντετέκτιβ του Κάλε, απάντησα εγώ για την αδερφή μου.

Ο Κάλε σήκωσε το δάχτυλό του.

—Γραφείο ντετέκτιβ, Ραπανάκη. Γραφείο ντετέκτιβ «Κάλε και Σία».

—Α, μάλιστα, γραφείο ντετέκτιβ.

Η μαμά κι ο μπαμπάς κοιτάχτηκαν. Η έκφρασή τους δεν άλλαξε μεν, αλλά νομίζω ότι η μαμά έκλεισε το μάτι στον μπαμπά.

—Είσαι κι εσύ μέλος; με ρώτησε ο μπαμπάς.

Ο Κάλε δε μ' άφησε να απαντήσω.

—Ο Ραπανάκης; Όχι. Κατά τη γνώμη μου, καλύτερα να συμμετέχει στους «Δεινοσαύρους».

Ο μπαμπάς στραβοκατάπτε.

—Δεινόσαυροι; Τι είναι πάλι αυτό; είπε βήχοντας.

Ο Κάλε πήρε ένα περιφρονητικό ύφος.

—Είναι κάτι τύποι από την τάξη μας, τελείως παλαβοί. Βασικά αυτοαποκαλούνται «Η συμμορία των Δεινοσαύρων».

4½ ΦΙΛΟΙ ¹

και ο κρυμμένος θησαυρός

Οι 4½ φίλοι απαρτίζονται από τρία αγόρια, ένα κορίτσι και έναν σκύλο. Ο Κάλε, ο ιδρυτής και αρχηγός του γραφείου ντετέκτιβ «Κάλε και Σία», τα δίδυμα αδέρφια Στέφι και Κάρστεν, ο Φρίντελ και ο σκύλος τους, ο Πεντάμορφος, μπλέκουν σε διάφορες περιπέτειες στην προσπάθειά τους να λύσουν μυστήρια και παράξενες υποθέσεις.

Ο Κάρστεν θέλει πολύ να συμμετέχει στο γραφείο ντετέκτιβ «Κάλε και Σία» των συμμαθητών του. Εκείνοι, όμως, δεν τον δέχονται. Όταν ένα απόγευμα ο Κάρστεν ανακαλύπτει μια σπηλιά στο δάσος, ένα χρυσό νόμισμα κι έναν χάρτη θησαυρού, τα πράγματα αλλάζουν...

Να είναι άραγε αυτή η ευκαιρία που περίμενε, για να αποδείξει στους φίλους του ότι είναι κι εκείνος ικανός ντετέκτιβ;

www.minoas.gr

9 786180 218060
ISBN 978-618-02-1806-0

ΚΩΔ. 22458

8+